

gene, og det er ganske rigtigt. Det var i Fjor, maa jeg antage, forudsat, at Bolværkspengene skulle tilfalde Havnekasjen. I de Forhandlinger, som allerede i Fjor vare oppe om denne Sag, tror jeg, at der var noget forskelligt Mening om, hvem der egentlig skulde have Bolværkspengene. Resultatet deraf er blevet, at de nu tilfalde Aktieselskabet, men jeg skal dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at til Gengæld indtræder Havnekasjen allerede straks i Utdelingen af Halvdelen af, hvad der kommer ind i Frihavnen, hvortil det tidligere var Tilfældet, at Aktieselskabet forlods skulde have sine 4 pCt. ud af Frihavnen. Saaledes som det nu ser ud, forekommer det mig altsaa, at der er Anledning til at antage, at man paa den Maade løber den mindste Risiko, og jeg skal tillade mig at henstille til det høje Ting, om det ikke vil være det retteste ogsaa paa dette Punkt at følge det andet Tings Eksempel, og ikke røre ved den foreliggende Kontrakt med Landmandsbanken, jaaledes som den er foreslaaet. — Naar jeg dernæst vender mig til den næste større Forandring, kommer jeg til Forholdet mellem Staten og Havnekasjen. Saaledes som det her foreligger, kan der jo selvfølgelig ikke være Tvivl om, at det i Ar foreligger paa en for Staten meget gunstigere Maade, end det forelaa i Fjor for os. Det vil være i ærede Medlemmers Grundring, at i Fjor blev det forlangt, at Staten skulde garantere 11 Millioner, nemlig det nye Laan, som Havnekasjen skulde gøre, 8 Mill., plus det gamle Laan paa 3 Millioner. Nu fordrer kun Statens Garanti for de 8 Millioner, altsaa vi blive fri for en Garanti paa 3 Millioner, hvilket dog har en temmelig væsentlig Betydning. Dernæst kan jeg ikke andet end fuldt ud give den ærede Ordfører i Folketinget Ret i den Aaastand, som han fremsatte ved denne Sags Behandling der nede, at man havde anstillet Beregningen paa en saa ædruelig Maade, at den Garanti, som Staten naaede paa overfor de 8 Millio-

ne mange Dage siden, at det høje Ting har udtalt sig i denne Retning. Alle vare da enige om Ønsteligheden af at komme af med denne Afgift. Naar altsaa det Offer, der bringes fra Statens Side for denne Sag, i Virkeligheden kun bliver Ophævelsen af Skibsafgiften, maa vi efter min Mening være glade ved, at det er lykkedes at komme til en saa heldig Løsning af hele dette Spørgsmaal. Jeg skal derhos sige, at naar jeg samtidig hermed ser, at Udsigten til, at Kjøbenhavns Havn — naar jeg taler om Kjøbenhavns Havn, taler jeg ikke alene om den nye Havn, men ogsaa om den gamle Havn; for mig staar det som en af Betingelserne, at den gamle og den nye Havn blive nogenlunde ens stillede — altsaa at Kjøbenhavns Havn bliver en meget billig Havn, og at Havneafgiften opkræves i den gamle og i den nye Havn paa en billig Maade, saa opnaas der noget betydeligt ved denne Lov. Hvad Billigheden angaar, har jeg heller ikke af det ærede Medlem, som havde Ordet før mig, hørt nogen Indvending derimod. Jeg tror ikke, at man kan indvende noget mod den Betragtning, idet en Afgift, beregnet til 30 Ore pr. Register-ton, er en højt billig Afgift her i Haanden, og jeg tror, at vi ogsaa maa sige, at paa dette Punkt frembyder det foreliggende Lovforslag en absolut Fordel for hele Havnen fremfor det i Fjor foreliggende, thi hvis Havneafgiften var bleven hævet, vilde den Afgift, som vilde paahvile et Skib her i Havnen, være Skibsafgiften, der med et rundt Tal er 50 Ore pr. Register-ton. Altsaa i Virkeligheden frembyder dette Lovforslag et Fremstridt, ogsaa for Havnens Vedkommende, fremfor det i Fjor foreliggende. Der er fremsat den Indvending imod denne Ordning, at Afgiften ikke skulde blive ens i Frihavnen og den gamle Havn; det er den væsentligste og nærfeste Indvending, som det ærede Medlem har fremsort. Det forekommer mig dog, at naar dette gøres gældende, er der ikke taaget Hæm til de Ud-